

ník-profesor a že tím převzala závazek jej jako profesora zařaditi do I. postupové skupiny.

Těmto vývodům nebylo lze dáti za pravdu. Služební právní poměr vojenského gážisty nelze posuzovati dle ustanovení obč. zákoníka, nýbrž jako poměr veřejnoprávní jen dle obsahu správních aktů, určujících poměr ten, a v druhé řadě dle vešobec. platných norem. Dle osobního Věstníku mno (ročník III. č. 71) byl st-l převzat jako »major« do akt. služby bez dalšího naznačení, nedošla tudíž podmínka, pod kterou se st-l ve svém reversu zavázal ke konání činné služby, ve jmenovacím dekretu výrazu a nutno proto bráti jmenovací akt tak, jak byl vydán. St-l také nepopírá, že byl převzat jako major řadové služby a zařaden do skupiny IV. Dovolává-li se st-l toho, že revers nutno pokládati za ofertu a aktivování za akceptaci oferty a že, byla-li oferta bez výhrady akceptována, nutno v tom spatřovati přistoupení na zvláštní požadavek v ofertě obsažený, přehlíží úplně zásadní rozdíl mezi soukromoprávním a veřejnoprávním poměrem. Tímto jmenovacím aktem nebyl tudíž založen pro st-le nárok na zařazení do určité stavovské resp. postupové skupiny. Všeobecně platné normy, která by voj. gážistovi přiznávala nárok na přeložení do určité stavovské skupiny, st-l se nedovolává, a soud také neshledal, že by taková norma v době, po kterou st-l konal činnou službu, totiž až do 31. prosince 1922, byla platila.

2. St-l opírá dále svůj nárok o výnos mno ze 14. března 1921, kterým bylo vysloveno, že zařazení majora H. do skupiny důstojníků-profesorů bude provedeno se zpětnou platností, jakmile organizačně tato skupina bude zřízena, a o výnos z 10. dubna 1923, uveřejněný ve Věstníku odděl. věcné z 1923 . . . o systemisování určitého počtu míst při vojenské akademii v Hranicích pro gážisty-profesory s vysokoškolským vzděláním.

Výnos ze 14. března 1921 spočívá na samozřejmém předpokladu resp. podmínce, že st-l bude konati činnou službu jako důstojník-profesor v době, kdy skupina pro důstojníky-profesory bude organizována, neboť do určité skupiny může býti zařazen jen gážista v činné službě. St-l byl však přeložen do poměru mimo službu dnem 1. ledna 1923, nebyl tedy již v činné službě v době, kdy výnosem z 10. dubna 1923 byla provedena systemisace míst při vojenské akademii v Hranicích a organizace skupiny důstojníků-profesorů. Výnos ten ostatně zákládá nárok na přeložení do I. postupové skupiny se zpětnou účinností jen pro ty kvalifikované důstojníky, kteří jsou zařaděni na někteřé míst ve výnosu uvedených, totiž z míst systemisovaných pro důstojníky-profesory. Z výnosu žal. úřadu ze 14. března 1921 nevzešel proto st-li právní nárok na zařazení do skupiny I, poněvadž v době, kdy skupina ta byla organizační zřízena, nebyl v činné službě na místě systemisovaném pro gážisty skupiny té.

Zamítnutím žádosti za přeřazení do skupiny I. nebylo tudíž žádné subjektivní právo st-lovo porušeno a proto padá též nárok na propočítání služ. doby v této kategorii a na výplatu difference požitků.

Č. 4716.

Pozemková reforma: Podal-li vlastník zabraného majetku žádost za vyloučení ze záboru podle § 3 a) zák. záb. a § 20 zák. příd.,

nesmí stpú vypověděti hospodaření na reklamovaných nemovitostech, dokud o žádosti té nerozhodl, a to ani tehdy, jestliže stpú o žádosti té řízení zahájil a vlastníka bezvysledně k doplnění žádosti vyzval.

(Nález ze dne 18. května 1925 č. 10.123).

V ě c. Mikuláš P., Ladislav P., Josef P. a Pavel P. (adv. Dr. Oskar Glaser z Prahy) proti Státnímu pozemkovému úřadu (sen. pres. v. v. Rud. Vyšín) o výpověď z hospodaření.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud podrobilo výpovědi nemovitosti — — — reklamované podle § 3 a) záb. zák. a § 20 příd. zák. zrušuje se pro nezákonnost; jinak se stížnost dílem odmítá jako nepřípustná, dílem zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Stpú vypověděl podáním z 22. července 1924, jež došlo okr. soudu v M. Mikuláši P. hospodaření na nemovitostech tam podrobně uvedených, patřících k velkostatku v M.

Stížnost do této výpovědi podaná jednak prvorodým detreovským svěřenstvím, založeným roku 1653 hrabětem Pavlem P., jednak Mikulášem P. jako vlastníkem alodního majetku, vytýká mimo jiné, — — — 4. že Mikuláš P. žádal za vyloučení a ponechání řady nemovitostí podle § 3 a) záb. zák. a § 20 příd. zák. a že stpú, přes to, že o žádosti nerozhodl, vypověděl veškerý majetek.

O stížnosti uvážil nss takto: — — —

Ad 4. Dle stálé judikatury tohoto tribunálu, uplatní-li vlastník zabraných nemovitostí svůj nárok dle §§ 3 a) a 11 záb. zák. a § 20 příd. zák., nemůže žal. úřad vypověděti hospodaření na reklamovaných nemovitostech, pokud o nároku tom nerozhodl. Přes to, že podáním z 5. března 1924 uplatněny byly nároky dle § 3 a) záb. zák. a § 20 příd. zák. na řadu nemovitostí, číslu katastrálními označených, ležících v obcích — —, žal. úřad vypověděl podáním, jež došlo 25. srpna 1924 k okr. soudu v Malackách, veškeré nemovitosti v těchto obcích ležící. Žal. úřad odůvodňuje postup ten tím, že zahájil o zmíněné žádosti řízení a vyzval opětovně vlastníka, aby v určitých směrech žádost tu doplnil, on však vyzvání tomu nevyhověl. Avšak pouhá okolnost, že vlastník vyzváním těm, lhůtou nijak neobmezeným, nevyhověl, sama o sobě nemůže býti důvodem pro názor, projevený v odvodním spise, že vlastník od nároků těch upustil. Pak jest však v rozporu se zákonem, když žal. úřad, aniž dříve rozhodl o vznesených nárocích dle § 3 a) záb. zák. a § 20 příd. zák., hospodaření na reklamovaných nemovitostech vypověděl. — — —

Bylo tudíž rozhodnouti, jak shora uvedeno.

Č. 4717.

U č i t e l s t v o: * Služebně přeložený učitel státní školy, podléhající služ. pragmatice z roku 1917 č. 319 ř. z., jehož manželství bylo rozloučeno a jenž v dřívějším působišti nevede domácnost s rodiči, dětmi neb sourozenci, nemá nárok na diety z titulu vedení dvojí domácnosti dle výn. min. fin. z 3. února 1910 č. 1643 pres. a dle usnesení minister-